

Nr. 4, 20. januar 1972.

Leder: *Vi finner oss ikke i alt!*

Det er ikke lenge siden vi alle var ute i streik. Kampen den gang gjaldt å få igjennom våre lønnskrav. Kampen var rettet mot Kirke- og Undervisningsdepartementet, og dreiet seg om kroner og ører. Vi lærte en ting - står vi samlet, og er villige til å gå ut i kamp for kravene, da vil vi høste seier.

Selv om lønnskampen fortsetter, bl. a. med lønnsoppgjøret til våren, står vi ansatte på Operaen på mange måter oppe i en ny situasjon. Som det ble nevnt på klubbmøtet, har arbeidsforholda, selve klimaet på arbeidsplassen sjelden vært så labert som nå. Etter streika har vi sett innstramninger og rasjonaliseringer på flere områder. Ledige stillinger blir ikke besatt, slik at vi som er igjen får dobbelt så mye å gjøre. Skiftene på scenen er blitt truet til å jobbe med delt overtid; ferdig til vanlig tid, og så tilbake på jobb igjen om kvelden. Ledelsen fører nitidelister over folk som kommer for seint. Det har vært mye om og men med utregninga av lønnstilleget etter streika. For en avdelings vedkommende har det vært snakk om å korte inn matpausene. Tonen er generelt blitt en annen; nå er beskjedene blitt til "ordre".

Noen har fått sparken, flere har fått trusler om det samme. Alt i alt er arbeidsplassen vår truet av disse framstøtene. Og det gjelder enten framstøtene kommer fra departement, statsbudsjett eller fra ledelsen her på jobben.

I disse dager skjer det også at regjeringa haler og drar for å puffe oss med i EEC. Arbeiderbladet som Aftenposten er breiddfullt av

hesblesende og haltende forklaringer på hvorfor vi er nødt til å gå inn i "Felleskapet". Forgerlige som folk i AP- og LO-ledelsene gjør felles sak når det gjelder å selge landet til Brussel og europeisk storkapital. Men vi vet at EEC-medlemskap er mer enn betenkelig, våre arbeidsplasser står i faresonen. Foreninga har vedtatt en resolusjon mot EEC, som muner ut i parolene Bryt forhandlingene i Brussel!, og Forbered politiske streiker!. I de aller nærmeste dagene vil det altså bli aktuelt for oss og legge ned arbeidet i protest mot regjeringas EEC-tilnærmelser.

Vi som jobber her på Operaen står altså overfor tre viktige saker:

1. Kampen for å bedre arbeidsforholda og miljøet på jobben,
2. kampen mot regjeringas EEC-politikk, og
3. kampen for et skikkelig lønnsoppgjør.

At disse tre sakene henger sammen, vil vi nok erfare. Men viktigst er det at vi fører lærdommen fra streik i november ut i handling: Vi kommer ingen vei om vi ikke tar saka i egne hender og kjemper for det vi vet er rett, at denne arbeidsplassen skal bli et brukbart sted å jobbe i framtida!

oooOooo

REDAKSJONELT

Her kommer fjerde nummer av avisa som vi m-l'ere (marxist-leninister) utgir her på jobben. Ennå er det sikkert mange som ikke riktig vet hvorfor vi utgir denne avisa, hva vi m-lere mener om dette og hint, og hva marxismen-leninismen står for. Noen av disse spørsmålene vil du sikkert få svar på ved å lese igjennom dette nummeret, andre spørsmål vil vi vende tilbake til seinere.

"Teaterarbeideren" spres bare innen Operaen, og helst da til folk som ikke får krampe av å lese den.

Noen mener kanskje at man ikke behøver å stå fram med sine meninger på en bladlapp som her. Men for oss som utgir denne avisa er det viktig å fortelle arbeidskameratene hva vi mener, enten det gjelder samfunnet eller forholda på jobben. At dette er en demokratisk rettighet, skulle være unødvendig å si.

Det var det. Nå håper vi du vil lese hele avisa igjennom, og gjøre deg opp en mening utfra innholdet.

oooOooo

EEC:

DET ER NÅ DET GJELDER!

Kampen om EEC-medlemskap er inne i en avgjørende fase om dagen, kan man trygt si. På lørdag skal Bratteli underskrive forhandlingsresultatet, det vil si han aksepterer den prisen EEC har budt på Norge. Og den prisen, den er ikke stor.... Samtidig er motstanden kompakt i folket. Prøveavstemninger rundt om på bedrifter, skoler og boligstrøk viser at tilhengerne sjelden utgjør så meget som en fjerdedel. Ja, selv fagorganisasjoner og regjering slår sprekker. Men tilhengerne er mer oppsatt enn noensinne. Det eneste som kan stoppe dem, og hindre norsk EEC-medlemskap, er vår aktive motstand.

avisene og kringkastingen har gjort et stort nummer ut av forhandlingene. Man skulle gi folk inntrykk av "harde forhandlinger", og derved hardt og intenst arbeid for å verne Norges interesser i medlemskapsbetingelsene. Men faktum er: disse forhandlingene er satt i scene for å trekke oppmerksomheten vekk fra hva grunntrekkene i EEC egentlig er. Det forhandles nemlig ikke om Romatraktaten, EECs grunnlov. Den har vært godtatt reser-vasjonsløst av vår regjering hele tida. Roma-traktaten fastsetter bl.a. tre grunnleggende prinsipper for den økonomiske politikken: Fri etablering rett, fri kapitalbevegelse, fri be-vegelse av arbeidskraft. Og dette, hører jo alle, lyder som ønskedrømmen til enhver storkapitalist. Sikkert er det i hvert fall at dette er det mot-satte av fordeler for arbeiderklassen.

Denne enhetsfronten utgjøres av fis-kere, bønder, småhandlende, soldater, ungdom under utdanning, pensjonister og sist men ikke minst arbeidere. Av alle disse gruppene har arbeiderne sterkest interesse av motstanden, og de innehar det kraftisgte våpnet; streikevåpnet. Monopolkapitalen, som er den innbitte tilhenger av EEC-medlemskap, hviler nettopp sin makt på arbeiderklassen. Bare trussel om streik kan få dem til å rynke øyen-bryna, bare virkelig streik kan få dem til å ombestemme seg. Vi teater-arbeidere kan gjøre vårt ved å støtte opp under den streikebølgen som vil komme. Ved å legge ned arbeidet en time eller to, som en protestdemon-strasjon mot regjeringas EEC-politikk kan vi vise at vi mener det vi sier alvorlig.

Derfor er spørsmålet for oss: hva kan hindre regjeringa i å føre Norge inn i EEC? Vi er klar over at det hele står og faller med folkets motstand, vår motstand. Det er mange klasser og grupper som må forene seg i denne motstanden, utgjøre en enhetsfront. Og enheten i sak, den gjelder ganske enkelt: motstand mot EEC.

Bare organisert kamp kan gjøre mot-standen tilstrøkkelig kraftig. Derfor må alle motstandere her på Operaen organisere seg, og støtte opp om Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid og Folkebevegelsen mot EEC. På vår ar-beidsplass må vi sette i gang studie-sirkler om EEC, selge aviser osv. om EEC-motstanden, støtte opp om den

Lokale Aksjonskomite mot EEC. Her (og andre steder) bør en diskutere de politiske linjene i motstandskampen. Aksjonskomiteen på Operaen skal stå sentralt i EEC-motstanden på vår arbeidsplass.

Nå er det om å gjøre at du ikke bare nikker på hue, og tenker at det nok kunne være riktig det der. Som sagt: Hvis ikke EEC-motstanden får konkrete, slagkraftige utslag, så bærer det til Brussel enten vi vil eller ei..Det er nå det gjelder. EEC-kommisjonen skal ikke etablere kontorer i Oslo uten grunn.

STØTT OPP OM AKSJONSKOMITEEN!
TIL POLITISK STREIK!

OM ANONYMITET

Det er kanskje til å undre seg over at artiklene her i avisa ikke er underskrevet med fullt navn. Noen vil muligens ha det til at det er fordi vi ikke personlig vil stå for det vi skriver i avisa vår.

Det er ikke riktig. Saken er den at vi har konkret erfaring for at ledelsen på en arbeidsplass (også vår) er svært så interessert i å ta knekken på marxist-leninister og andre progressive. Derfor vil vi ikke navngi oss skriftlig. Men er arbeidskameratene interessert i å diskutere, så bare sett i gang. Dere vet nok hvem vi er.

oooOooo

Lønnsoppgjøret må komme oss arbeidsfolk til gode!

Som vi vet, har ikke utfallet av streika rettet på alle skjevheter og urettferdigheter. Dette gjelder ikke bare saker som har med miljøet å gjøre. Det er fortsatt mye galt fatt med lønnsforholda. Tillegget vi kjempet oss til er nok dessverre spist opp av de økende levekostnadene for lenge siden. Ja, for mange var tillegget spist opp allerede i lang tid før streika! (Dette gjelder spesielt de av oss som ikke har så mange år på baken, hverken her på plassen eller i ansiennitet. For disse betød ikke streika mer enn et tillegg på kanskje 40 kroner i uka.) Lønnsoppgjøret til våren teller derfor mye for oss. Dersom LO-ledelsen holder fram som den stevner (og det gjør den nok!), vil nok et oppgjør falle i favør av arbeidsgiverne, vi lønsmottakere blir liggende enda noen hakk bak. Men: Oppgjøret kan også bety reell bedring av våre levevilkår, dersom hele arbeiderklassen fremmer egne krav, og er villige til å kjempe for dem.

Hva lærte vi av forrige oppgjør? LO og NAF ble "etter harde forhandlinger" enige om et resultat som snøt oss for 6,5% lønnsøkning, dersom vi skulle hatt kompensasjon for prisstigning, øking av skatter og avgifter, produktivitetsøkning osv. Topp-ledelsen i LO gjorde altså felles sak med kapitalherrene.

Hvordan skal vi så forhindre det i år? Vi vet nå hvor LO-ledelsen står. Tirsdag overleverte Aspengren de generelle kravene til NAF, de går ut på 8% øking, til og med over 3% mindre enn forrige oppgjør. Årsaken er "dårlig konjunkturutsikter" for næringslivet, som Aspengren viser sånn forståelse for. Og selv dette skammelige ynkelige kravet skrev Arbeiderbladet igår om at ville bety harde forhandlinger!

Vi må følgelig stille egne krav for oppgjøret. 12-punktsprogrammet som Alfredo la fram på klubb og foreningsmøte har derfor vår fulle støtte.

- De viktigste punktene er der:
- 25% tillegg i grunnlønna
 - forbundsvise, frie oppgjør
 - all overtid skal betales med 100%
 - ett-årig tarriffavtale

Vi håper alle har studert resolusjonen grundig, så vi gjengir den ikke i sin helhet her. (Alfredo sier han har stensilert den opp. Interesserte kan få den av ham.) Men vi skal kommentere noen av punktene.

Arbeiderklassen står overfor å danne en selvstendig enhetsfront på grunnplanet, en front som kan ta kampen opp mot storkapitalens offensiv, og sette makt bak arbeidernes økonomiske

og politiske krav. Spiren til denne fronten kan vi se i de harde streikerkampene som har blusset opp de siste årene. Disse streikene har, med få unntak, vært ulovlige. Om arbeiderne håpet på streikebidrag fra LO og forbundene, så håpet de forgjeves. Klubbene og foreningene støt aleine, støtte fra andre arbeidere var en forutsetning for at streika kunne vedvare.

Det er klart at det må bygges opp egne økonomiske ressurser i samband med streikestøttearbeidet, midler som kan komme de streikende til gode uansett om streika er lovlig eller ulovlig. Under vår streik fikk vi god og viktig støtte fra Streikestøttekomiteen. Hadde ikke vi mottatt all den politiske og økonomiske støtta fra Streikestøttekomiteen, er det tvilsomt om vi hadde holdt ut så lenge som vi gjorde. Den politiske støtten Streikestøttekomiteen gir, vil si at aktivister fra Streikestøttekomiteen drar ut på gata og samler inn penger til de streikende, og forteller folk om streika som er i gang. Streikestøttekomiteens kontakter tar opp søka på sin arbeidsplass, får igjennom støtteerklæringer, samler inn bidrag, får igang sympatiaksjoner. Som vi ser, utgjør Streikestøttekomiteen en uhyre viktig del av den enhetsfronten arbeidsfolk skal danne.

12-punktsprogrammet slår også fast at det skal opprettes kampfond på hver enkelt arbeidsplass. Penge i disse fondene skal tas i bruk når det er streik på stedet, eller de kan sendes som støtte til kamerater i samme situasjon. Disse kampfondene er viktige, de muliggjør at enhver streikeaksjon kan bli uavhengig av velsignelse fra LO og forbund. La oss derfor betale med glede den femmern i måneden som går i kampfondet.

Foreningsmøtet vedtok også at vi skulle ta initiativet til en konferanse med arbeidere fra hele landet som har vært ute i ulovlig konflikt. Formålet skulle være å diskutere streikestøttearbeid, og komme fram til tiltak som kan støtte Streikestøttekomiteen. "Teaterarbeideren" syns dette er bra saker, og håper konferansen vil gi gode resultater.

LØNNSOPPGJØRET OG EEC

Vårens oppgjør vil bli et hardt oppgjør. Det vil komme midt oppe i en avgjørende fase i kampen mot EEC. Et skikkelig oppgjør for oss vil være et hardt slag mot EEC-politikere av alle avskygninger, enten det nå er NAF, eller LO-/AP-ledelsen.

Oppgjøret er et EEC-oppgjør, også for LO-ledelsen. Det kan vi se på de merkesakene de kjører fram nå foran oppgjøret - tvangsorganisering, og samordnet oppgjør. Dette er forsøk på å vinne stadig større kontroll over de fagorganiserte. Korporativismen - det statlig organiserte klassesamarbeidet - skal befestes over alt. Alt sammen i pakt med Brussel-byråkratiets målsetting for fagbevegelsen.

Vi skal derfor ha i hu at kampen mot EEC er kampen for et skikkelig lønnsoppgjør!

oooOooo

TIL LESEREN...

Vi som utgir denne avisa er selvfølgelig svært interessert i hva som står her eller ikke, om du syns det mangler noe stoff osv. osv. På den måten kunne avisa bli bedre. Så ta en prat med oss, en diskusjon frisker opp, enten du er enig eller ikke.